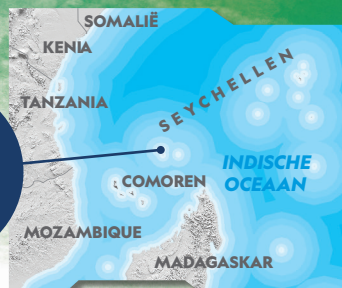

ALDABRA,
SEYCHELLEN

WAAR WAS de Orion?

Cruz zat naast kapitein Roxas in de helikopter en speurde de blauwe golven in de diepte af naar een witte vlek. Twee dagen geleden was het vlaggenschip van de Explorer Academy vertrokken vanuit Kenia. Zonder hem.

Het begon met de vlucht vanuit New York; die was vertraagd door een sneeuwstorm. Daarna waren er technische problemen met het vliegtuig en zat Cruz een poos vast in Istanbul. Uiteindelijk was hij dan toch aangekomen in Mombassa, waar de helikopterpiloot van de Orion hem had opgewacht. Nu waren ze onderweg naar het schip dat inmiddels in de westelijke Indische Oceaan voer.

Cruz had een heerlijke vakantie gehad met zijn vader in Kauai. Samen hadden ze gewerkt in hun surfwinkel, *De Goofy Foot*, heel veel salamipizza's met extra kaas gegeten en gesurft wanneer ze maar konden. Het was net als vroeger geweest. Behalve dan dat zijn moeders formule voor celregeneratie voortdurend door Cruz' hoofd spookte. Vier maanden geleden had Cruz nog getwijfeld of hij ooit een stukje van de formule zou vinden, maar inmiddels was hij al halverwege. Nog maar vier stukjes te gaan! Hij keek ernaar uit om samen met zijn vrienden het holo-dagboek te openen voor de vijfde aanwijzing.

Aan de horizon verscheen iets hoekigs. Cruz kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de felle weerkaatsing van de middagzon op het

watervlak. Zijn hart ging tekeer – hij wist zeker dat kapitein Roxas het gebonk boven het zoemen van de motor uit kon horen. Was dat...?

Ja! Ze hadden de Orion gevonden! Maar het schip voer niet. Het was op een paar kilometer ten westen van een eiland stil blijven liggen.

Kapitein Roxas knikte naar het uitgestrekte, driehoekige stuk land. ‘Het Aldabra-atol.’

Dr. Ishikawa had tijdens een van zijn lessen over Aldabra verteld. Het atol bestond uit een aantal kleine eilandjes die samen een rif vormden rond een lagune. Aldabra maakte deel uit van de eilandengroep de Seychellen en was een van de grootste koraalriffen ter wereld. Geen wonder dat het schip hier was blijven liggen. Het was één groot explorerparadijs! Ze kwamen dicht bij de Orion in de buurt. Cruz kon de vlag van de Explorer Academy al zien. Die wapperde hoog boven de brug, als een rimpelend welkom-thuis-spandoek.

‘Helikopter Academy één aan Orion. Verzoek om te landen,’ zei kapitein Roxas.

‘Verzoek goedgekeurd,’ klonk het krakende antwoord. ‘Orion is klaar.’

Terwijl ze boven het helikopterplatform zweefden, probeerde Cruz door de eivormige koepel op het dek van het schip te kijken. Hij vroeg

zich af of iemand hem daarbinnen stond op te wachten. Zijn beste vriendin misschien? Tijdens de vakantie was Lani niet met Cruz meegegaan naar Kauai om haar eigen familie te zien. Ze was een nieuwe leerling en zat nog maar een paar weken op de Academy. Lani had besloten om achter te blijven, zodat ze wat schoolwerk in kon halen en de verplichte survivaltraining met monsieur Legrand kon afronden. Kapitein Roxas plaatste het onderstel van de heli zo voorzichtig op het EA-logo dat Cruz er bijna niets van voelde. De motor viel stil en het gedraai van de propeller stopte.

Cruz zette zijn headset af, maakte zijn gordel los en sprong zodra de kapitein zijn deur opende de heli uit. 'Bedankt voor de vlucht.'

'Graag gedaan.' De piloot gaf Cruz zijn sporttas aan.

Cruz was nauwelijks de observatieruimte in gelopen, of er kwam al een pluizige, witte gedaante op hem af gehold. Hij zakte door zijn knieën en spreidde zijn armen.

'Woef!' Hubbard likte Cruz' oorlel met zijn roze tong.

Cruz liet zich lachend op de grond vallen.

'Hij heeft je gemist.' Taryn Secliff stond achter een van de olijfgroene stoelen.

‘Ik hem ook.’ Hij was maar tweeënhalve week weg geweest, maar voor Cruz’ gevoel had het veel langer geduurd. Hij ging op zijn knieën zitten op het tapijt met herfstbladerenprint en keek de lege ruimte rond. Het was best vreemd dat níemand van zijn vrienden hem hier had opgewacht. Hij hoopte maar dat er niets aan de hand was.

‘Maak je geen zorgen.’ Zijn kamerbeheerder zag hem fronsen. ‘Je komt niet in de problemen omdat je de missie hebt gemist.’

‘Missie?’ Cruz slikte. ‘Nu al?’ Dat verklaarde waarom er niemand was.

‘De teams verkennen het rif rondom Aldabra in de Ridley. Team Earhart is vanochtend geweest. Nu is Cousteau aan de beurt.’ Ze keek op haar horloge. ‘Als je snel bent kun je misschien nog mee.’

Met Hubbard in zijn armen kwam Cruz overeind. Hij drukte een kusje op de kop van de hond en gaf hem toen aan Taryn. Hij rende op de deur af, maar draaide zich nog even om. ‘Mijn spullen...’

‘Dat regel ik wel.’ Taryn wuifde met haar vrije arm. ‘Ga nu maar!’

‘Woef!’ blafte Hubbard.

Dat hoefde je geen twee keer tegen Cruz te zeggen. De afdeling watersport zat helemaal onder in het schip – op het allerlaagste dek. Hij rende de ene trap na de andere af en de zolen van zijn schoenen piepten bij elke hoek die hij omsloeg. Hij tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz aan Marisol Coronado.’

‘Je bent er weer!’ klonk haar enthousiaste antwoord. ‘Ik wilde net naar boven gaan om je te zien. Heb je honger?’

‘Eh... een beetje.’

‘Zin om hier te komen? Dan kunnen we...’

‘Wel zin... geen tijd.’

‘Je klinkt nogal buiten adem. Ben je aan het rennen?’

‘Teammissie... Ridley. Kun je iets... voor me doen? Papa bellen. Zeggen dat ik... er ben.’

‘Natuurlijk. Veel plezier!’

‘Dank je, *tía*. Cruz, uit.’ Hij sprong de allerlaatste trede af. Cruz vloog de hoek om en liep als een speer door het doolhof van gangen naar de afdeling watersport. Helemaal buiten adem kwam hij aan bij de deur

die naar de onderzeeër leidde. Hij zette zijn handen aan beide kanten van het ronde raampje en tuurde door het glas. *Neeee!*

Het compartiment was gevuld met zeewater. Door het groenblauwe waas kon hij nog net het uiterste puntje van de Ridley zien verdwijnen door de opening in de romp van het schip. Hij was te laat. Alweer. Happend naar adem bleef Cruz staan kijken naar de deuren die achter de onderzeeër sloten.

‘Heb je de boot weer gemist?’ Fanchon Quills liep op hem af. Het hoofd van het laboratorium had een duikhelm en flippers bij zich. Haar karamelkleurige krullen met feloranje haarpuntjes werden bij elkaar gehouden door een zwart-roze-gestreepte haardoek. Ze droeg een GA-cameraheadset waarvan de lens omhooggeklapt was, waardoor ze iets weg had van een vlinder met één voelspriet.

‘Mijn team gaat het rif onderzoeken in de Ridley. Zonder mij.’

‘Dus?’

Cruz keek haar verbaasd aan. Wat moest hij doen dan? Achter hen aan zwemmen?

‘Roep ze op,’ stelde ze voor.

‘Denk je dat ze dan nog terugkomen?’

Fanchon grijnsde. ‘Ik ben geen onderzeepiloot, maar ik weet zeker dat een onderzeeër kan omkeren.’

Cruz tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz Coronado aan... eh..’

Hij wist niet wie hij moest oproepen. Er werkte geen onderzeepiloot meer op de Orion nu Tripp Scarlatos weg was.

‘Jaz,’ zei Fanchon.

‘Huh?’

‘Dr. Jazayeri is het nieuwe hoofd van de afdeling watersport. Ze is hier in de vakantie begonnen. Je mag haar Jaz noemen.’

Hij knikte. ‘Cruz Coronado aan Jaz.’

‘Jaz hier,’ antwoordde een vrouwenstem.

‘Ik zit bij team Cousteau. Ik ben net een paar minuten geleden aangekomen... Ik zag jullie vertrekken. Ik weet dat ik te laat ben, maar..’ Hij keek Fanchon hulpeloos aan.

Het bleef erg lang stil.

‘We keren nu om, Cruz,’ zei Jaz. ‘Wacht ons op bij het achterste dek van de afdeling watersport.’

Cruz maakte een vreugdesprongetje. ‘Ik kom er meteen aan! Cruz, uit.’

‘Wacht even,’ zei het laboratoriumhoofd toen Cruz ervandoor wilde gaan. Fanchon deed haar GA-camera af en zette hem op Cruz’ hoofd. ‘Je hebt deze nodig.’

‘Dank je, Fanchon!’ Cruz sprintte de gang door. Een minuutje later stond hij op de achtersteven aan bakboordzijde te kijken hoe de grote, ronde Ridley opsteeg vanuit de golven. De onderzeeër koerste vlotjes naar het achterdek en stopte op een paar centimeter afstand, zodat Cruz makkelijk bij de ladder van de Ridley kon komen. Hij klom de sporten op en liet zich naar beneden zakken door het luik dat openging. Emmett, Lani, Bryndis, Sailor en Dugan zaten in een halve kring rond een vrouw in de pilootstoel: Jaz. Ze had een olijfkleurige huid en droeg paarszwarte eyeliner rond haar grote, donkere ogen. Haar lange, zwarte haar zat in een zijwaartse paardenstaart en een van haar gouden oorringen zat in haar haar verstrikt. ‘Welkom aan boord!’

‘Bedankt dat je nog om wilde draaien.’

‘Geen probleem.’

Cruz liep langs Bryndis om plaats te nemen op de bank. Ze droeg haar lichtblonde haar in twee lange vlechten. Haar lichtblauwe ogen keken naar hem op. Ze glimlachte. Hij smolt vanbinnen. En struikelde. Emmett ving hem op voor hij op zijn gezicht kon smakken. Sailor sloeg een hand voor haar mond, maar dat kon haar gegriinnik niet verbergen.

Jaz knikte naar de lege stoel naast haar. ‘Je mag ook hier zitten, als je wilt.’

‘Dat is perfect!’ riep Lani uit. ‘Jaz, wist je dat Cruz ook onderzeepiloot is?’

‘Officieel gezien niet,’ verbeterde Cruz haar. Hij ging in de copilootstoel zitten. ‘Ik heb wel alle lessen gevolgd, maar ik eh... ben nog nooit met de Ridley uit het dok gevaren. Maar hé, op het droge ben ik een heel goede onderzeepiloot!’

Iedereen moest lachen.

Met in beide handen een bedieningshendel stuurde Jaz de Ridley achterwaarts bij de Orion vandaan. Op zes meter afstand van het schip raakte Jaz het computerscherm aan. Er klonk een zoemgeluid; de ballasttanks aan beide kanten van het vaartuig werden ontlucht. Cruz wist dat die tanks dienden voor het drijfvermogen. Wanneer de lucht eruit werd gelaten, kon de onderzeeër naar beneden zinken. Om weer omhoog te komen vulde de piloot de tanks met lucht uit de compressor. Langzaam zakte de onderzeeër de klotsende golven in.

‘Ridley aan Orion. We staan op het punt te duiken, duiken, duiken,’ zei Jaz in haar headset.

In een diagonale lijn gleeed de onderzeeër door het turkooizen water naar beneden. Jaz zette de koplampen aan. Een school van honderden zilverachtige visjes vloog uiteen – de ene helft naar links, de andere helft naar rechts. Cruz vroeg zich af hoe ze bepaalden wie welke kant op ging.

‘Sommige mensen denken dat we alle uithoeken van de aarde wel hebben verkend, dat er niets meer te ontdekken valt,’ zei Jaz. ‘Als die mensen dit toch eens zagen... Naar schatting is nog minstens één derde van het onderwaterleven onbekend terrein. Aangezien er wel een miljoen verschillende levensvormen in de oceanen voorkomen, blijft er genoeg voor jullie en jullie kinderen én hun kinderen over om te ontdekken!’ Ze was nog niet klaar met praten, of er zwom al een gestipelde adelaarsrog op hen af. Zijn driehoekige vinnen flapperden als vleugels in het water.

‘Wat is die mooi,’ kigde Sailor.

‘En zo groot,’ zei Emmett ademloos.

‘En zo... bij ons vandaan aan het zwemmen,’ zei Jaz, terwijl de rog met zijn lange, dunne staart tegen het koepelraam sloeg. ‘Maak foto’s, explorers. Jullie GA-camera’s zijn verbonden met een computer op de Orion, dus je krijgt direct identificatiedata te zien over de specifieke soorten die je fotografeert. Tenzij je natuurlijk een nieuwe soort ontdekt.’

